

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1209165/3

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יעקב זמיר

המערערת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד משה פרדס)

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד סיגל בלינסון שפרן, עו"ד קארין ברכליפא וטו"ר יעקב קלמן)

הנדון: ביצוע החלטה הפוטרת ממזונות שמכוח הסכם, למרות ערעור עליה, למרות ה'פגיעה' ב'ילדים' – בגירים היכולים לדאוג לעצמם

החלטה

לפניי בקשת המערערת לעיון חוזר בהחלטתי שלא להמשיך את עיכוב ביצוע פסק דינו של בית דין קמא ולהחליט בתום העיון לבטל את אותה החלטה ולהורות על עיכוב הביצוע. לפניי גם תגובת המשיב לבקשה זו בהתאם להוראתי בהחלטה קודמת כי המשיב יגיב לבקשה.

לאחר בחינת הטענות אני קובע כי החלטתי שרירה וקיימת ושב ומבהיר כי אין הצדקה לעיכוב הביצוע.

בהחלטה הקודמת קבעתי:

אין מקום לעיכוב ביצוע שמשמעתו המעשית היא ביצוע, ביצוע העברת בעלות בהתאם להסכם ובניגוד לפסק הדין וביצוע תשלומי מזונות לילדים שכיום כבר אף אחד מהם אינו קטין ואינו זכאי למזונות מן הדין אלא מכוחו של ההסכם. לפיכך בנוגע לכך יחול פסק דינו של בית דין קמא עד להכרעה בערעור ולא יעוכב וממילא לא תיעשה כל פעולה להעברת הבעלות בנכס המשותף לטובת המערערת וכמו כן לא יידרש המשיב לשלם מזונות.

המערערת, בבקשה שבה עסקינן, הבהירה כי העברת הבעלות נעשתה זה מכבר והנכס אף נמכר לצד ג' וכי כל שעומד על הפרק בהקשר זה הוא מניעת המשיב מלהגיש תביעות נגדה בשל חלקו, שלפי פסק הדין מושא הערעור, בנכס, וכן תביעות להשבת כספי המזונות שנגבו אליבא דפסק הדין שלא כדין.

המערערת מטעימה כי אם לא תתקבל בקשתה עלולים ילדי הצדדים להיפגע מכך שכן המשמעות היא פטור של המשיב ממזונותיהם.

המשיב כלל בתגובתו גם טענות בנוגע ליכולות הכלכליות של המערערת לעומת אלה שלו, מצבם הכלכלי של הילדים ואייתלותם במערערת ובמזונות שישולמו לידיה – כולם בגירים, הצעירה שבהם חגגה לפני כמה חודשים את יום הולדתה השמונה-עשר, עומדת לדבריו לפני גיוס ואינה גרה עם האם, המבוגרים ממנה בני עשרים ושלוש ועשרים ושש.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לא כל הטענות העובדתיות האמורות הן טענות שיכולים אנו לקבוע עתה כי נכונות הן או כי אינן נכונות, אבל גילאי ה"ילדים" הם נתון שאינו שנוי במחלוקת ועולה גם מההסכם המדובר, ולאורם ברי כי אין מקום לקבל את הטיעון התמוה – כמעט הדמגוגי – על פגיעה במזונותיהם.

ממזונות ה"ילד" הגדול פטור המשיב לכולי עלמא אף אליבא דההסכם. גם משנהו, "ילד" בן עשרים ושלוש, יכול לפרנס את עצמו – אפשר שאף עושה כך, אך גם אם אינו עושה כך אין מקום כי נזיל דמעות של רחמים על מצבו העגום אם אביו יבקש שכך יעשה ולא יפרנס אותו, וודאי שאין מקום לחייב את האב לנהוג אחרת, ואפילו צעירת הילדים בת השמונה-עשרה ויותר יכולה לדאוג לעצמה, אף אם בדרך כלל נהוג כיום שהורים מפרנסים את ילדיהם גם מעבר לגיל זה, ואם כפי הנטען עומדת היא לפני גיוס – הלוא מחסורה יסופק מידי של צה"ל. סיוע של הורים בכלל, או של אב גרוש ומכוחו של הסכם, לילדים שלאחר גיל זה הוא אולי מבורך, אבל אי אפשר לכפות עליו ובכל מקרה גם בהעדרו לא מדובר ב"ילדים רעבים" וב"עוללים שאלו לחם"...

אם יש הסכם תקף המחייב את האב לזון – חייב הוא כמובן למלא אחר התחייבותו, יכול אדם גם להתחייב לפרנס את מי שאינו בנו ואינו קרובו כלל ויהא גילו אשר יהא. אולם משנפסק כי ההסכם בטל – ואף אם הוגש ערעור על פסיקה זו, אין מעמדה שונה משל כל פסק דין אחר שחזקתו הוא שהוא תקף וכי הכלל הוא שאין מעכבים את ביצועו, והעיכוב הוא היוצא מן הכלל – אין מקום להורות על עיכוב הביצוע, שהוא כאמור הוראת ביצוע של תשלומים, מתוך רחמים על מצבם העגום, כביכול, של ה"ילדים".

אשר לטענה כי יש לעכב את המשיב מלהגיש נגדה תביעות שיתבססו על פסק הדין – מוטב היה לטענה זו שלא תבוא לעולם. זכותו של המשיב להגיש תביעות לכל ערכאה מוסמכת, אין כל סיבה למנוע ממנו להשתמש בתביעותיו בעובדת קיומו של פסק דין והמערערת מצידה תהיה רשאית כמובן לטעון בתשובתה לתביעות כאלה, בין השאר, כי פסק הדין אינו חלוט וכי הגישה עליו ערעור. סביר להניח כי פסיקה בתביעה כזו וקרוב לוודאי שאף דיון בה יתקיימו רק לאחר דיון ולגבי הפסיקה כנראה גם לאחר פסק דין בהליך שלפנינו והערכאה שתדון באותה תביעה תביא בחשבון בין השאר את פסיקתנו שלנו שעל בסיסה יתברר למפרע אם היה מקום לתביעה המבוססת על פסק דינו של בית דין קמא. מכאן שמלבד עצם עיכוב ההליכים אין המערערת צפויה להפיק תועלת משפטית של ממש מעיכוב ביצוע פסק דינו של בית דין קמא, בהקשר זה, ולא להיפגע מאי-עיכובו. הרצון לעכב את הגשת התביעה נגדה, כשלעצמו, ואולי בעקיפין לעכב את הכרעתה של אותה תביעה – מובן אולי, אבל פשיטא שאין בו שמץ צידוק לעיכוב ביצוע של פסק דין ולפגיעה בזכותו של המשיב לנהל הליכים ולתבוע את המגיע לו על פיו.

למעלה מן הצורך נציין כי המשיב עצמו כתב בתגובתו כי אינו מתעתד לנהל הליכים נוספים טרם הכרעתנו בערעור. יש היגיון בהתנהלות כזו של הימנעות מהליך שהיסוד לו הוא פסק דין הנדון בערעור, יסוד שאף אם אינו רעוע – מאידך גיסא גם אינו יציב דיו, אך אין המשיב חייב לנהוג כך ואין מקום שנאלצנו לנהוג כך באמצעות עיכוב הביצוע.

סוף דבר

א. הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית.

ב. תיק עיכוב הביצוע ייסגר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ג. לפנים משורת הדין לא אשית על המערערת הוצאות לטובת אוצר המדינה בגין בקשה זו אף שבמידה רבה יש לראות בה בקשת סרק לאור כל האמור לעיל. שאלת החיוב בהוצאות לטובת המשיב תישקל – אם נתבקש לשוקלה – לעת הכרעתנו בערעור לגופו.

ד. החלטה זו מותרת בפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום י"ב באלול התש"ף (1.9.2020).

הרב יעקב זמיר

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה